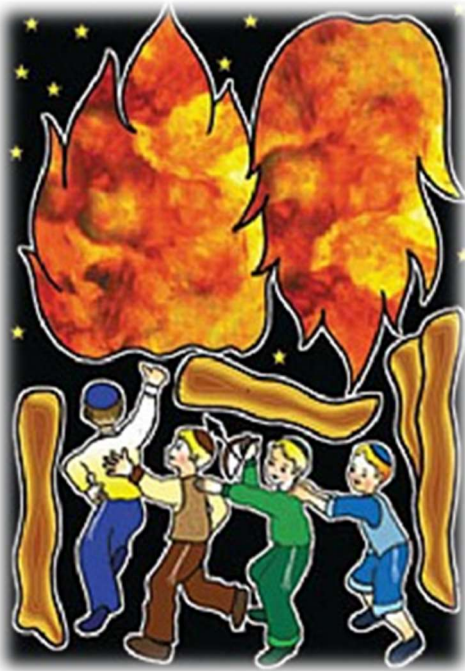

הַמְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה

שְׁמִי יְהוּדָה, וְכֻלָּם קוֹרְאִים לִי יוֹדָה.

אֲנִי בֶן 12 וּמִתְגוֹרֵר בְּמַעֲלֵה אֲדָמִים.

הַסְפּוֹר שְׁלִי עוֹסֵק בְּלִי"ג בַּעֲמֹר, אֲבָל יֵשׁ בּוֹ דְּבָרִים
שֶׁחֲשׂוּבִים בְּכָל זְמַן לְכָל יֶלֶד, וְהוּא גַם מְרַגֵּשׁ וּמְיַחֵד
בְּמִינוֹ. 5

תַּחֲלָה אֶצִּי, שְׁבַמְשֹׁךְ חֲמֵשׁ הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת אֲנִי
מְשַׁמֵּשׁ בְּתַפְקִיד מְנַהֵל מְדוּרָה.

בְּשִׁבִיל לְנַהֵל מְדוּרָה אֵין צָרָךְ בְּמִשְׁרָד שְׂבוֹ טֶלְפּוֹן וּפָקֵס,
כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ זֶה לְאַרְגֹּן כַּמָּה חֲבָרִים, לְהַפְגִּשׁ אֹתָם
חֹדֶשׁ לִפְנֵי לִי"ג בַּעֲמֹר וּלְתַכְנֵן אִיפָּה עוֹשִׂים אֶת הַמְדוּרָה, 10
מִי יִהְיֶה הַמְשַׁתְּתָּפִים, אִיפָּה לְאַסֹּף אֶת הַקָּרָשִׁים, הֵיכָן
לְאַחֲסוֹן אוֹתָם, מְתִי לְבָנוֹת אֶת הַמְדוּרָה וְאִידֶּךָ.

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הַמְדוּרָה נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ שֶׁל הַמְנַהֵל, וּמִכֵּיּוֹן שְׁאֲנִי מְנַהֵל הַמְדוּרָה. הַמְדוּרָה
שְׁלִי נִקְרָאת "הַמְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה".

הַמְדוּרָה שְׁלִי דִי מִכְרַת בְּאֶזְזוֹר שְׁלֵנוֹ, וְהַמּוֹן יֶלְדִים בָּאִים לִרְאוֹת אֶת הַהִדְלָקָה. לָמָּה? כִּי 15
הִיא הַמְדוּרָה הַכִּי גְדוֹלָה. יֵשׁ בָּהּ גִּימִיקִים שְׁאֵת חֻלְקָם כָּלָם מִכִּירִים. וְחֻלְקָם נִשְׁמָרִים
בְּסוּד עַד לְזְמַן הַהִדְלָקָה.

עוֹד מִשְׁהוּ מְיַחֵד בְּמְדוּרָה שְׁלִי: אֲמָנָם יֵשׁ מִסְפָּר מְצַמָּצֵם שֶׁל יֶלְדִים שֶׁאַחֲרָאִים עַל
הַמְדוּרָה. אֲבָל אֲנַחְנוּ מְצַרְפִּים כָּל יֶלֶד שְׂרוּצָה לְהַשְׁתַּתֵּף, שְׁלֹא כְּמוֹ בְּמְדוּרוֹת אַחֲרוֹת,
שֶׁהַמְנַהֵלִים שְׁלֵהוֹן אֵינָם מְאַפְשָׁרִים לְאַף אֶחָד לְהִתְקַרֵּב וְעוֹשִׂים סוּד מִכָּל הָעֵנָנִים, כּוֹלֵל 20
הַמְקוֹם וְהַמְשַׁתְּתָּפִים. אֲמָנָם לֹא כָּל יֶלֶד יָכֹל לְקַבֵּל הַחֲלָטוֹת בְּנוֹגַע לְמְדוּרָה שְׁלִי, אֲבָל
כָּל אֶחָד יָכוֹל לְהַצְטָרֵף.

זֶה אֶחָד מִסּוּדוֹת הַמְדוּרָה שְׁלִי, אֲבָל אֹתָם מְבִינִים לְבֵד שְׁאֵם אֲנִי מְגַלֶּה זֶה לֹא מִמֶּשׁ
סוּד.

אִידֶּךָ נַעֲשִׂיתִי מְנַהֵל? בְּאַמֶּת אֵין לִי מִשְׁגַּח, אוֹלֵי מִפְּנֵי שְׁאֲנִי טְפוּס שְׁמַטְבְּעִי מְאַרְגֵּן דְּבָרִים, 25
לֹא רַק מְדוּרוֹת לִי"ג בַּעֲמֹר. גַּם בְּמִשְׁפָּחָה סוּמְכִים עָלִי בְּטִיּוּלִים, בְּמִסְבּוֹת וּבְכָל מִינֵי
אֲרוּעִים. אֲבָל אֲנִי לֹא כָּאֵן כְּדִי לְשַׁבַּח אֶת עַצְמִי, אֲלֹא כְּדִי לְסַפֵּר אֶת מָה שֶׁקָּרָה בְּלִי"ג
בַּעֲמֹר הָאַחֲרוֹן וּבִינָמִים שְׁלִפְנָיו.

30 מִיד לְאַחַר הַפֶּסַח כָּבֵד הִתְפַּנְּסוּ אֲנִי וְעוֹד שְׁשֶׁה חֲבֵרִים לְתַכְנֵן אֶת הַמְדוּרָה, אֶת הַמָּקוֹם וְאֶת הַהֶקֶף, וְגַם לְהַעֲלוֹת רַעֲיוֹנוֹת לְהַפְתָּעוֹת מִיְחָדוֹת. בְּשָׁנָה הַקּוֹדֶמֶת גָּלוּ יְלָדִים אֲחֵרִים אֶת הַמַּחְבּוֹא וְלָקְחוּ מֵאֲתָנוּ קֶרְשִׁים, וּפְקָחִי הָעִירְיָה אִימּוֹ שִׁיכְבוּ אֶת הַמְדוּרָה כִּי פָחַדוּ שִׁיִּצְתּוּ חוּטֵי הַחֲשָׁמַל שֶׁמַּעֲלִיָּה. הַסִּקְנוּ מִסְקָנוֹת, וְהַחֲלִטְנוּ לְשָׁנוֹת מָקוֹם. כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ הִתְחַיֵּב לְהִבְיֹא כַּמוֹת קֶרְשִׁים.

35 הַחֲלִטְנוּ לְאַחֲסוֹן אֶת הַקֶּרְשִׁים בַּמַּחֲסוֹן שֶׁל מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל חֲבֵרֵי דוּדִי. כְּדִי לְהַגִּיעַ לַמַּחֲסוֹן צָרִיךְ לָרֶדֶת כַּמָּה מַדְרָגוֹת וּלְאַחֵר מִכּוֹן לַעֲלוֹת. הַחֲלִטְנוּ שְׁבַמְקוֹם לָרֶדֶת לְמִטָּה עִם הַקֶּרְשִׁים, פְּשׁוּט נִשְׁלִיךְ אוֹתָם פְּנִימָה דֶּרֶךְ חֲלוֹן צִדִּי. כְּשֶׁנִּצְטָרַךְ לְהַעֲלוֹת אוֹתָם נִצְטָרַךְ לְהִתְאַמֵּץ קֶצֶת, לֹא נוֹרָא.

שׁוּם דָּבָר לֹא הֵכִין אוֹתִי לָמָּה שִׁיקְרָה בִּימִים שְׁלֹאֲחֵר מִכּוֹן.

40 בְּשִׁכּוּנָה שְׁלֵנוּ גֵר יָלַד וּשְׁמוֹ רוּעִי. רוּעִי הוּא אוֹטִיסְט, זֹאת אוֹמְרָת - יֵשׁ לוֹ בְּעִיָּה בְּתִקְשׁוּרָת. מִיד כְּשֶׁרוֹאִים אוֹתוֹ, אֶפְשָׁר לְקַלֵּט שֶׁהוּא אִינוֹ יָלַד כָּכָל הַיְלָדִים. הוּא לֹא מְדַבֵּר הֶרְבֵּה, וְגַם כְּשֶׁהוּא מְדַבֵּר הַדְּבּוּר לֹא מִמֶּשׁ בְּרוּר, קָשָׁה מְאֹד לְהִבִּין מָה הוּא רוֹצֵה לֵאמֹר. הוּא גַם מְחִיךְ הֶרְבֵּה לַעֲצֹמוֹ וְאוֹמֵר הֶרְבֵּה מִשְׁפָּטִים לֹא מוֹבִינִים.

45 אֲנַחְנוּ הַיְלָדִים מְתִיחְסִים אֵלָיו יָפָה, מְקַפִּידִים לֹא לְצַחֵק עֲלָיו וְלֹא לְפַגֵּעַ בּוֹ, וְאֶפְלוּ מִשְׁתַּפִּים אוֹתוֹ אִם אֶפְשָׁר בְּמִשְׁחָקִים, עַל אֵף שֶׁהוּא לֹא יוֹדֵעַ לְשַׂחֵק כְּמוֹ כָּלֵם. אֲנַחְנוּ מִשְׁתַּדְּלִים שֶׁהוּא יִהְיֶה וְלֹא יִפְרִיעַ לְמַהֲלָךְ הַמִּשְׁחָק.

גַּם בַּמְדוּרָה אֲנַחְנוּ תְּמִיד מִשְׁתַּפִּים אֶת רוּעִי, וְאֶפְלוּ עוֹזְרִים לוֹ לְהִבְיֹא קֶרְשִׁים. הָאֻמָּת הִיא שֶׁהָעֶסוּק הַזֶּה מַעֲכָב אוֹתָנוּ, כִּי שְׁנֵי יְלָדִים עוֹזְרִים לוֹ לְקַחֵת קֶרְשִׁים שִׁילָד אֶחָד יָכוֹל לְקַחֵת. אֲבָל אֲנַחְנוּ מְבִינִים שֶׁחֲשׁוֹב לָתֵת לוֹ אֶת הַהֶרְגָּשָׁה הַטּוֹבָה שֶׁהוּא אֶסֶף קֶרְשִׁים.

50 מָה שֶׁלֹּא תִכְנַנְתִּי זֶה שֶׁמִּיד לְאַחֵר הַפֶּסַח רוּעִי יֵאָשְׁפוּ בְּגָלֵל דִּלְקָת רֵאוֹת.

בְּטַח תִּשְׁאַלּוּ: מָה זֶה קִשּׁוּר?

זֶה קִשּׁוּר וְעוֹד אֵיךְ, כִּי מִצָּאֵתִי אֶת עֲצָמֵי הוֹלֵךְ לְבַקֵּר אוֹתוֹ פְּעָמִים רַבּוֹת, בַּמָּקוֹם לְהִיּוֹת בְּשִׁטָּח וּלְנַהֵל אֶת מְלֶאכֶת אֶסוּף הָעֲצִים.

55 כִּידוּעַ, חִפְשֵׁת הַפֶּסַח מְסַתִּימָת בְּכ"ג נִיסָן, וְל"ג בְּעֶמֶר חֵל בִּי"ח בְּאֵיֶר כֶּךָ שֶׁאִם מִתְחִילִים לְאֶסֶף קֶרְשִׁים אַחֲרֵי פֶסַח. אֶפְשָׁר לְאֶסֶף בְּמִשְׁךָ חֹדֶשׁ שָׁלֵם.

בִּימִים הָרֵאשׁוֹנִים אוֹסְפִים לָאֵט לָאֵט, וּבְשָׁבוּעַ שְׁלֹפְנִי ל"ג בְּעֶמֶר כָּלֵם מִטִּים שְׁכָם וְאוֹסְפִים כַּמָּה שְׁיוֹתֵר.

בִּימִים הָרֵאשׁוֹנִים הַיְלָדִים לֹא שָׁמוּ לֵב שְׁאֲנִי לֹא בְּשִׁטָּח, כִּי מִמִּילָא הָאֶסוּף הַזֶּה בְּשִׁלְבִים הָרֵאשׁוֹנִים שָׁלוּ, אֲבָל כְּשֶׁהִתְקַרַּב ל"ג בְּעֶמֶר, הַהַעֲדָרוֹת שֶׁלִּי בְּשִׁטָּח בְּלִטָּה

יום אחד שאל אותי גדי, חבר שלי: "יודה, מה אתה? העסק פשוט לא מתקדם".
 "העסק" זה המדורה, אם לא הבנתם.

"תבין", אמרתי לו, "רועי בבית חולים, ואני חיב לבקר אותו".

"אני מבין", אמר גדי, "אבל מישהו צריך לנהל את עניני המדורה, לא?".

65 "אל תדאג", אמרתי לו, "אני מאמין שרועי ישתחרר בעוד שבוע מבית החולים, ואז אעבד פי שנים ונקים מדורה גדולה כמו כל שנה".

"מה שתגיד", אמר גדי.

נדעתי שהאמירה שלו לא מבטאת שמחה וקבלה אלא להפך, אבל לא חשבת שטמון
 בה הרבה יותר מזה.

70 בימים שלאחר מכן לא דבר דבר בענין המדורה. בהתחלה לא שמתי לב לכך, אך לאחר
 שבוע קלטתי שאף אחד לא מעלה את נושא המדורה.

אמרתי לעצמי: "חבל שאני מזניח את המדורה, אדבר עם החברה ונחידש את
 האסוף".

לפני כן הלכתי למחסן שלנו לבדק כמה קרשים יש שם, כדי לדעת כמה צריך לאסוף.
 75 כשהגעתי למחסן, נדהמתי לגלות שהוא ריק... אפילו נסרת לא הייתה שם.

זכרתי היטב שהיו במחסן קרשים רבים, והבנתי שמישהו פרץ למקום ולקח אותם.
 מהרתי למגרש המשחקים וקראתי לחברי.

הם הקיפו אותי בלי רצון. "אתה לא רואה שאנחנו באמצע משחק?" רטן יוחאי.

"אני לא קורא לכם סתם", לחשתי. "תקשיבו, הייתי בצריך שלנו. מישהו לקח משם
 80 את כל הקרשים!"

צפיתי לקריאות תדהמה: "מה? לא יכול להיות! חיבים לעשות משהו!"

אבל החברים שלי הסתכלו זה בזה באדישות, ויוחאי אמר: "ומה אתה רוצה לומר
 לנו?"

"מה אני רוצה לומר לכם? שגנבו את הקרשים מהמחסן!"

85 "אף אחד לא גנב", אמר גדי, "תהיה רגוע".

"אל תגיד שאף אחד לא גנב. אתה היית שם? אני הייתי במחסן, והוא ריק! אתה יכול
 לבוא ולראות!"

"אני יודע שהמחסן ריק", אמר גדי, בטון שהביע: 'נודניק, אולי תפסיק כבר לנדנד'.

"מה שאמרתי הוא שאמנם המחסן ריק, אבל אף אחד לא גנב את הקרשים".

90 "איך זה יכול להיות? הקרשים הלכו לטייל לדודה שלהם?" נסיתי להתבדח.

"משהו כזה", אמר גדי, וכל הילדים צחקו.

היה זה צחוק שלא בשר טובות.

"תקשיב, יודה", הבהיר גדי, "אנחנו לקחנו משם את ""הקרשים".

"לאיפה?"

"לחיפה", אמר גדי, ושוב צחקו כלם. ואז הבנתי שהם צוחקים עלי.

95

"רגע, אתם לקחתם את הקרשים, ואתם לא רוצים לומר לי לאן?"

"משוהו כזה", ענה גדי. "זה סוד, וחוצי מזה כבר גליתי לך את הסוד. לקחנו אותם לחיפה", אמר.

הפעם כלם שאגו מצחוק.

"אתה חושב שזה מצחיק?" שאלתי.

100

"אני בהחלט חושב שזה מצחיק שאחד שלא עובד בשביל המדורה חושב שמגיע לו לדעת איפה הקרשים".

"רגע רגע", אמרתי "אני לא אחד שלא עובד למדורה.

אני אחד שהולך לבקר את רועי בבית החולים. וחוצי מזה, המדורה היא שלי".

"כבר לא", אמר גדי. "היא לא שלך. אני חושב שכבר בדקת את זה. וגם לא יקראו לה המדורה של יודה' אלא 'המדורה של גדי'".

105

לא האמנתי למשמע אזני.

המדורה הזו הייתה שלי כבר ארבע שנים. גדי בקש ממני להכניס אותו לעניינים, ועשיתי את זה. איך הוא לא מתבייש לבגד בי ככה. ועמו כל החברים.

"תגידו, אתם לא מתביישים?" קראתי. "אתם יודעים בדיוק למה נעדרתי כמה זמנים! לא די בזה שאתם לא הולכים לבקר את רועי, אתם גם לא מתביישים להעניש אותי על זה?"

110

"אל תטיוף לנו מוסר", אמר גדי. "אם אתה רוצה ללכת לבית חולים זו זכותך, אבל מישהו חייב לנהל את המדורה".

החברים הסתכלו עלי וצפו לתגובה מצדי. לי אפילו לא היה ספק מה אני עומד לענות.

115

"אין בעיה", אמרתי. "לי אפילו אין שאלה במה לבחר.

אני בוחר לעשות את הדבר הנכון: לבקר את רועי מדי יום. אתם בחרתם שלא. קחו את המדורה, יותר נכון - תגנבו אותה ממני. אני מקווה שאתם מרגישים טוב בבחירה שלכם".

ואז קמתי והלכתי בקומה זקופה, כאלו בכלל לא אכפת לי.

120

אבל האמת היא שהארוע הזה הכאיב לי יותר מכל דבר אחר בחיי. החברים שלי לקחו ממני את המדורה שאני יסדתי ושתפתי אותם בה! לא יכולתי לשאת זאת.

התרחקתי מהמקום, וחשתי שהחלצה שלי נרטבת. מהר מאוד הבנתי שדמעתי הן המרטיבות את החלצה. וכשהבנתי את זה, התחלתי פשוט לבכות בקול.

- 125 הגעתי הביתה והסתגלתי בחדרי. אמי חשה שמשהו לא בשורה. היא דפקה על הדלת ושאלה מה קרה, ואני אמרתי לה שהכל בסדר, אני רק עיף ורוצה לנח. וזו הייתה האמת. החוויה שעברתי עיפה אותי מאוד, וכל מה שרציתי היה לעצם עינים ולנוח. התעוררתי כעבר שעה וחשבתני שוב על הדברים. הבנתי שהמשמעות של מה שקרה לי רחבה הרבה יותר ממה שחשבתני קדם לכן. הבנתי שהמריבה עם חברי עלולה לפגוע במעמד החברתי שלי. ברגע אחד אבדתי את כל החברים שלי. ואם לא די בזה, בקרוב מאוד תתפשט השמועה שהמדונה נלקחה ממני, ומעמדי יתרסק כליל.
- מי ירצה להתחבר עם ילד שכל החברים שלו עזבו אותו?
- לרגע קט שאלתי את עצמי: "אולי לא הייתי צריך להעדיף את רועי על פני החברים שלי? אולי קצת הגזמתי?" אבל ברגע הבא עניתי לעצמי שלא, לא הגזמתי. אולי אני לא עושה את הדבר שפדאי לי לעשות, אבל אני עושה את הדבר שנכון לעשות.
- 135 אני חייב להודות שלא אני המצאתי את התשובה הזו.
- אבא ואמא שלי חנכו אותנו תמיד לעשות את הדבר שנכון לעשות, ולא את הדבר שפדאי לעשות. הם אמרו שהיצר הרע משכנע את האדם לפעל באפן שפדאי לו, וכדי לעשות את - הבחירה הנכונה צריך לבדוק אם זה הוא גם הדבר הנכון ודעתי שהדבר הנכון הוא להמשיך לבקר את רועי, יהיה מה שיהיה.
- 140 הטעות היחידה שעשיתי היא שלא שתפתי בענין את הורי. חשבתני שאוכל להתמודד לבדי.
- טעיתי.
- מהר מאוד התפשטה השמועה בפתה. כל חברי דברו מאחורי גבי על כך ש"זרקו אותי מהמדונה". כבר לא דברו על "המדונה של יודה", אלא על "המדונה של גדי". ואם לא די בכך, החברים שלי, אלה שעד לפני כמה ימים היו כרוכים אחרי, פשוט הפנו לי גב והתעלמו ממני. זה שבר אותי מאוד.
- פשוט נותרתי בודד.
- בפעם הראשונה בחיי הרגשתי שאני בשולי החברה, והבנתי מה מרגישים ילדים אחרים במצבים כאלה.
- 150 במקביל לכך המשכתי לבקר את רועי. זה לא היה קל, כי רועי לא מתקשר באפן נורמלי. נראה שהוא חי בעולם משלו, וקשה מאוד לנהל אתו שיחה.
- שבוע לפני ל"ג בעומר השתחרר רועי מבית החולים, ואני מצאתי את עצמי ממש ממש בודד. עד לאותו יום לפחות חשתי ספוק כשקימתי מצות בקור חולים, כעת נשארתי בלי מצוה ובלי מדונה ובלי חברים.
- 155

בְּעוֹדִי יוֹשֵׁב בְּחֻדְרֵי בּוֹדֵד וְעָצוּב, שְׁמַעְתִּי דְּפִיקוֹת בְּדָלֶת, וְאֶל הַבַּיִת נִכְנָסוּ חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה
אִמָּהוֹת מִהַשְׁכּוּנָה.

לֹא הִבֵּנִתִּי מָה קָרָה. הָאִם אִמָּא שְׁלִי הִחְלִיטָה לַעֲרֹךְ אֲסִפָּה וְלֹא הוֹדִיעָה לִּי? שְׁאַלְתִּי
אֶת עֲצָמִי. בְּכָל מִקְרָה אֲמַרְתִּי לָהּ: "אִמָּא שְׁלִי יִצְאָה לַמַּכְלָת, הִיא תִּגִּיעַ עוֹד חֲמִשׁ
דְּקוֹת. אַתָּן רוּצוֹת שְׁאֲתִקְשֶׁר אֶלֶיָּה?"

160

"לֹא, אֲנִי חֲנִנוּ רוּצוֹת לְדַבֵּר אִתָּךְ", הִן אָמְרוּ.

הִיִּיתִי הַמּוֹם. עַל מָה הִן רוּצוֹת לְדַבֵּר אִתִּי?

הֵן הִתְיַשְּׁבוּ בְּסֻלּוֹן, חִלְקוֹן עַל פְּסָאוֹת וְחִלְקוֹן עַל הַסִּפָּה, וְסִפְרוּ לִי הַכֹּל.

כָּךְ נוֹדַע לִי מָה קָרָה חֲצִי שְׁעָה לִפְנֵי כֵן.

רוּעִי יִצְאָה כְּהֶרְגְלוֹ מִדֵּי שָׁנָה לְאַסֹּף קְרָשִׁים לַמְדוּרָה. הוּא הִגִּיעַ לַמַּגְרֵשׁ הַמְשֻׁחָקִים
וְאָמַר: "אֲנִי רוּצָה לְאַסֹּף קְרָשִׁים לַמְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה".

165

הַיְלָדִים שָׁתַקּוּ כִּי לֹא יָדְעוּ מָה לַעֲנוֹת לוֹ, וְהוּא הִתְחִיל לִרְקֹעַ בְּרִגְלָיו וּלְהַכּוֹת בַּנְּדִנְדָה.
וְאָז אָמְרוּ לוֹ הַיְלָדִים: "אֵין כָּבֶר מְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה".

(חַיִּים וּלְדָר, יְלָדִים מְסַפְּרִים עַל עֲצָמָם 11)